

Arrest

nr. 224 476 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9
1080 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN BAELEN, loco advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 30 mei 2019 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 juli 2019.

1.3. Op 12 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten, een Rooms-Katholieke Tamil te zijn en afkomstig te zijn uit Vavuniya. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen tot u in 2011 zeven maanden naar Doha trok op bezoek bij uw broer. U keerde terug naar Sri Lanka, verbleef er opnieuw in Vavuniya en woonde er ook tot uw problemen startten. U zou nadien in 2017 even in de Vanni en Jaffna verblijven op verschillende plaatsen om uiteindelijk Sri Lanka definitief te ontvluchten. Nadat uw moeder immers om het leven was gekomen omwille van een tsunami in de Vanni, verhuisde u samen met uw oudere broer, T.(...), naar Vavuniya. Uw andere broer, C.(...), zou bij uw vader blijven wonen en sloot zich in 2005 vrijwillig aan bij de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd). Hij werd soldaat bij de Zeetijgers en werd vervolgens gestationeerd in Mannar-district. U kreeg nadien het bericht dat uw broer op 28 februari 2008 om het leven zou zijn gekomen, maar slaagde er niet in zijn begrafenis bij te wonen. Uw andere broer T.(...) die bij u in Vavuniya verbleef had ondertussen ook sympathie gekregen voor de LTTE en steunde hen op verschillende manieren. Zo gaf hij informatie over het leger en checkpoints door aan een zekere S.(...) die lid was van de LTTE. Nadat de overheid hiervan op de hoogte zou zijn gekomen, werd uw broer op een dag ontvoerd en gevangen door de CID (Criminal Investigation Department). Hij kwam nog eenmaal naar huis, samen met leden van de CID om zijn adres te bevestigen, maar verdween sindsdien voorgoed. Uw zus zou daarop verschillende klachten hebben ingediend bij de politie, de HRC (Human Rights Council) en het ICRC (International Committee of the Red Cross), maar tevergeefs. U zou nadien nog regelmatig dreigtelefoontjes krijgen van onbekenden, maar had verder geen problemen. Op 29 maart 2017 kreeg u echter opnieuw bezoek van de CID en werd u deze keer zelf meegenomen. Zij stelden vragen over uw broer en u werd ook gevraagd naar het adres van uw zus. U werd meegenomen in de wagen, werd er gemarteld en werd uiteindelijk zomaar op straat gegooid. U verbleef even in het ziekenhuis en trok nadien richting de Vanni, maar omdat u dacht dat dit maar éénmalig was keerde u na een aantal maanden in 2018 terug naar Vavuniya. Omdat er op dat moment onrust ontstaan was in Sri Lanka aangezien jongeren de LTTE nieuw leven wilden inblazen, kreeg u op 5 december 2018 een uitnodiging van de politie om zich later die maand nog te melden in het politiekantoor. U verliet opnieuw Vavuniya en dook onder op verschillende plaatsen in Jaffna. Omdat u voor zichzelf geen vredig leven weggelegd zag in Sri Lanka, besloot u dat het beter was het land te verlaten en contacteerde u een smokkelaar. Op 8 februari 2019 reisde u met behulp van een smokkelaar met uw eigen paspoort richting India. U bleef er anderhalve maand alvorens u met behulp van een vals Indiaas paspoort het vliegtuig nam richting Bhutan, Thailand, Senegal, Gambia en België. Op 31 mei 2019 landde u in de luchthaven van Zaventem en diende er een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde voor uw leven omwille van bovenstaande redenen en bovendien zou de algemene situatie in Sri Lanka niet veilig zijn omwille van de recente terroristische aanslagen.

Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele stukken neer: uw identiteitskaart, een kaart voor de Human Rights Commission of Sri Lanka (HRC) op naam van uw zus, een politiebericht in het Tamil en Singhalees, een flyer van ICRC, uw huwelijksakte, geboorteaktes van u en uw broers, de overlijdensakte van uw moeder en schoonvader, een ‘Return Form’ van UNHCR, documenten in verband met de regels van het ICRC, een klacht neergelegd bij de HRC, een brief van uw zus aan het verzekeringsbedrijf geattesteerd door het dorpshoofd, een aantal documenten in verband met uw werk, een bewijs van aanvraag voor de identiteitskaart van uw broer een informatief document van ICRC, een medisch attest uit België en een verklaring in verband met de tsunami.

U voegde daar ook nog kopieën aan toe van volgende stukken: een ‘request letter’, twee affidavits in verband met uw schoonvader, een uitnodiging van de ‘Presidential Commission To Investigate Into Complaints Regarding Missing Persons’, een foto, een kopie van het paspoort van uw broer T.(...), een bewijs van uw zus bij de politie, een overlijdensbericht van uw broer C.(...), een bewijs van aanvraag voor een familiekaart, algemene nieuwsberichten, een kopie van uw eigen paspoort en bewijzen van uw behoren tot de Rooms-Katholieke gemeenschap in Sri Lanka.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend, en wel om volgende redenen.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde reisweg. Immers legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, ...). Uw originele paspoort, nochtans een uitstekend stuk ter staving van uw reisweg, legde u evenmin neer en u hiernaar gepolst merkte u bovendien nogal stereotiep op dat dit door de smokkelaar werd afgenomen. Daargelaten u het verlies van uw paspoort eigenlijk nooit hebt aangegeven en dit aldus niets meer dan een blote bewering is, is het bijzonder opmerkelijk dat u zondermeer uw paspoort zou afgeven. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dit paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten, wellicht daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Te meer u in het verleden reeds naar Doha zou zijn getrokken, ontstaat hier bovenal het vermoeden dat u Sri Lanka eerder en/ of vaker heeft verlaten dan u wenst voor te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door de vaststelling dat u ook over uw verdere reisweg amper kon overtuigen. Zo meende u Sri Lanka te hebben verlaten met uw eigen paspoort richting India, en van daaruit naar Bhutan, al had u geen idee waar precies in Mumbai of Bhutan u precies verbleef. Zo ook verbleef u meer dan twee maanden in Gambia, maar kon u hierover ook helemaal niets kwijt (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 3 juli 2019, p. 7-8). **Dergelijke vage verklaringen over uw reisweg overtuigen allerminst en bevestigen het vermoeden dat u op een andere manier, mogelijks op een ander moment zou hebben gereisd dan u beweert.** Dit klemte des te meer daar u bijzonder weinig kennis leek te hebben over het conflict in Sri Lanka, de prominente actoren en enkele belangrijke gebeurtenissen. Zo had u geen idee wanneer de LTTE werd opgericht, welke verschillende oorlogen er zijn geweest, wanneer de verschillende vredesbestanden waren, bleek u hierover an sich weinig te kunnen vertellen, kon u zich –naast het kamp van uw vader- geen andere vluchtelingenkampen herinneren, wist u niet wie Soosai of Pottu Aman waren en bleek u op de koop toe niet te weten wanneer het conflict eindigde: "2009, maart of april". Dat u dit alles zou ontgaan is niet ernstig. De oorlog in Sri Lanka kwam op 18 mei 2009 ten einde en bovendien vindt sindsdien op die dag 'Victory', 'Remembrance Day' of in Tamil-kringen 'Mullivaikkal Remembrance Day' plaats (CGVS, p. 16-18). Dat u dit zou ontgaan in Sri Lanka is niet serieus en onderstreept de stelling dat u Sri Lanka eerder en/ of frequenter hebt verlaten dan u doet uitschijnen.

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid ook compleet ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. U vreesde immers bij terugkeer naar Sri Lanka problemen te kennen door de vermeende banden van u en/of uw familie met de LTTE (supra), al konden uw verklaringen hierover niet overtuigen. Zo verklaarde u dat uw broer C.(...) zich vrijwillig bij de LTTE aansloot, maar kon u dit niet beter plaatsen dan 2005. Wanneer precies dit was wist u niet en of hij al dan niet een training zou hebben genoten en wie zijn 'trainingmaster' was, bleek u evenmin te weten. U beweerde verder dat hij in Mannardistrict gestationeerd was, maar in welke basis dat was wist u evenmin. Zo ook meende u dat hij bij de Zeetijgers aangesloten was, maar u dan gepolst naar zijn activiteiten vatte u die nogal summier samen: "Hij zat bij de oorlog, hij was een soldaat". Verdere informatie hierover had u niet, hetgeen toch uiterst bevreemdend is. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u op een andere plek zat en niet kon communiceren, overtuigt bovendien allerminst. Immers bleek uw vader nog in contact te hebben gestaan met uw broer en daarenboven is het opmerkelijk dat u zelfs nadien nooit ernstige pogingen zou hebben ondernomen om meer te weten te komen over de activiteiten van uw broer. Wat er ook van zij, u had evenmin enig idee binnen welke eenheid van de Zeetijgers uw broer functioneerde, welke units de Zeetijgers omvatten, wie zijn overste

was, noch bleek u zelfs te weten wie de eigenlijke leider van de Zeetijgers was. Hoe dan ook is het uiterst bevreemdend dat u pas na afloop van de oorlog te weten zou komen dat uw broer bij de Zeetijgers zat en pas nadat u in 2016 'toevallig' zijn overlijdensbericht had teruggevonden op het internet. Daargelaten dit slechts een kopie betreft en dergelijke stukken eigenlijk altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk is het uiterst bevreemdend dat u overigens niet eens meer leek te herinneren waar u dit overlijdensbericht vandaan had. U legde verder geen enkel bewijs neer van uw broers activiteiten bij de Zeetijgers, noch bleek u over een overlijdensakte te beschikken. U stelde zo dat hij in Mannar-district om het leven was gekomen, maar waar precies wist u niet, hetgeen niet overtuigt en de rol van uw broer bij de LTTE eigenlijk volledig ondergraaft (CGVS, p. 13-16). Dient hierbij nog aan te worden toegevoegd dat u evenzeer beweerde dat uw schoonvader eveneens linken had met de LTTE en hierdoor om het leven zou zijn gekomen, al bleek u dit ten aanzien van de DVZ helemaal niet te hebben vermeld. Immers stelde u toen enkel dat hij in 1996 overleden zou zijn, doch van enige band met de LTTE bleek toen geen sprake (Verklaring DVZ dd. 6 juni 2019, p. 7). Wat er ook van zij, u had geen enkel idee wanneer precies hij om het leven kwam en bleek hierover eigenlijk amper iets te kunnen vertellen, hetgeen allerm minst overtuigt (CGVS, p. 10).

Verder meende u dat uw broer T.(...) mede hierdoor ontvoerd zou worden door de CID, doch u dan gevraagd wanneer uw broer ontvoerd werd, merkte u op eigenlijk niet precies te weten wanneer dat was, maar wist u wel op 20 december 2008 dat hij werd ontvoerd. Waarom u dan ten aanzien van de DVZ had verklaard dat dat net het moment was waarop hij werd ontvoerd is niet duidelijk en u hierop gewezen antwoordde u bovendien nogal bevreemdend dat ze hem toen meenamen naar huis om uw adres te verifiëren. Waarom zij hem daarvoor zouden meenemen lijkt niet duidelijk en bleek ook u eigenlijk niet te kunnen verklaren. In elk geval, u dan logischerwijs gevraagd waarom uw broer door de CID werd meegenomen, antwoordde u nogal vreemd dat het toen oorlog was en hij de 'LTTE-leeftijd' had. Waarom u dan eerder had laten vallen dat hij de LTTE steunde is niet ernstig en u hierop gewezen antwoordde u bovendien nogal weinig afdoend dat dat uw eigen veronderstelling is. Hoe dan ook, hoe de overheid hiervan op de hoogte zou zijn gekomen bleek niet echt duidelijk: "Mensen rondom hem kwamen dat te weten en hij panikeerde. Niet zeker of ze de overheid hadden ingelicht hierover, maar ze kwamen het te weten (...)". Nog vreemder was uw antwoord op de vraag wat de overheid over uw broer zou kunnen te weten gekomen zijn, namelijk dat hij legerposities en informatie doorgaf aan één bepaald LTTE-lid. Dat u hierover nooit eerder met enig woord over zou hebben gerept is dan ook eigenlijk niet ernstig en de verschoning dat u tijdens het eerste gehoor slechts een samenvatting zou hebben gegeven overtuigt allerm minst. Dat ook deze broer klaarblijkelijk actief de LTTE ondersteunde lijkt immers allerm minst een detail te zijn. Hoe dan ook, u meende dat hij een zekere S.(...) inlichtte, maar u gevraagd naar deze persoon bleek u daarover bijzonder weinig kwijt te kunnen. Immers stelde u enkel dat "S.(...) is een persoon een actief lid, die functioneerde in het legergebied zonder hun medeweten (sic)", maar verdere informatie had u niet, hetgeen niet overtuigt en de geloofwaardigheid van uw relaas andermaal ondermijnt. Ook de stukken die u neerlegde ter staving van de verdwijning van uw broer overtuigen niet. Zo meende u bij de politie, de HRC en ICRC een klacht te hebben ingediend, doch de eigenlijke klacht legde u nooit neer. De documenten van ICRC maken enkel melding van een bepaalde 'case' zonder inhoudelijk uit te wijden. Hetzelfde geldt voor de klacht bij de HRC die overigens pas uiterst recent werd opgesteld en bijzonder gesolliciteerd lijkt, terwijl het bericht van de politie slechts een kopie is en enkel een uitnodiging omvat om meer informatie te verschaffen aangaande uw klacht. De brief van uw zus van de politie of ten aanzien van het verzekeringskantoor is slechts een handgeschreven document en kan gezien het niet-officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar worden opgesteld. Waarom u overigens de originele versie zou bezitten van een brief die bestemd was voor het verzekeringskantoor is niet duidelijk. Aldus zouden dergelijke stukken hoogstens kunnen staven dat men aangifte heeft gedaan van een verdwijning, doch niets meer. U legde verder geen enkel ander stuk neer ter staving van zijn verdwijning, al meende u dat ook het UNHCR-document staat dat hij verdwenen is daar zijn identiteitskaartnummer niet wordt vermeld, hetgeen evenmin ernstig is. U hierop gewezen stelde u enkel dat het feit dat u klacht had ingediend wel degelijk bewijst dat hij vermist is, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 8-13, 18-19).

Wat er ook van zij, u meende hierdoor zelf in de problemen te komen en verklaarde nadat u klacht had ingediend regelmatig dreigtelefoontjes te hebben ontvangen. Daargelaten u dat nooit eerder had laten vallen, bleek u ook evenmin te weten wie u telefoneerde hetgeen niet ernstig is. U stelde op 29 maart 2017 dan ook plots te worden ontvoerd, doch waarom u na ruim negen jaar zomaar uit het niets zou worden opgepakt lijkt niet duidelijk en bleek ook u niet te kunnen concretiseren. Immers meldde u eerst "Ze wilden me vangen, zeiden dat m'n broer ontsnapt was, dus ze wilden me vangen", veranderde u dit naderhand in "Mijn tweede broer was LTTE'er en de andere steunde hen, ze wilden weten of ik ook betrokken was" en eindigde u met "Want er was een probleem dat de LTTE opnieuw zou starten,

daarom verdachten ze mij". Aldus, waarom zij u na negen jaar plots zouden viseren bleek ook u niet met zekerheid te kunnen stellen en is bovendien uitermate ongeloofwaardig. In elk geval, u meende ontvoerd te worden door de CID, maar wie zij waren wist u niet en evenmin bleek u eigenlijk te weten waarvoor 'CID' stond. U stelde daarna zomaar te worden vrijgelaten, doch waarom zij zich zoveel moeite zouden getroosten om u nadien zomaar te laten gaan lijkt evenmin duidelijk. U zou naar het ziekenhuis zijn getrokken, al kon u dit niet staven. Zo ook is het opmerkelijk dat u beweerde nadien in Jaffna bij uw vader te zijn gaan wonen, hetgeen u ten aanzien van de DVZ leek te zijn vergeten. Immers woonde u aldaar van 2005 tot uw vertrek uit Sri Lanka nog gewoon in Vavuniya. Nog frappanter was dat u nadien zou terugkeren en u nadat u twee brieven had ontvangen van de politie op verschillende plaatsen in Jaffna zou zijn ondergedoken, hetgeen u dan weer ten aanzien van de DVZ én het CGVS vergat te melden en uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u ondanks alles en ondanks uw bewering te worden gezocht door de CID én de politie, u alsnog er in slaagde het land te verlaten met uw eigen paspoort overtuigt niet en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas eigenlijk compleet. De verschoning dat uw smokkelaar iemand had omgekocht wist u niet te staven en is niets meer dan een blote bewering. Wie hij had omgekocht wist u bovendien niet (CGVS, p. 5, 13, 19-23 & Verklaring DVZ, p. 5).

Mocht er nog enig geloof aan worden gehecht aan uw relaas, **quod non**, wenst het CGVS alsnog op te merken dat het opvallend is dat u zou beweren in 2011 richting Doha te zijn getrokken, doch nadien klaarblijkelijk probleemloos terug naar Sri Lanka kon reizen om er nog meerdere jaren te wonen. Niet alleen ondermijnt de vaststelling dat u zondermeer een paspoort kon krijgen en uw terugkeer de geloofwaardigheid van uw vrees, maar kunnen bovenal eveneens vragen worden gesteld bij de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo ook is het opmerkelijk dat ofschoon uw problemen al jaren zouden aanslepen, u nooit eerder Sri Lanka (definitief) zou hebben verlaten, hetgeen uw geloofwaardigheid opnieuw ondermijnt. In die optiek zij ook vermeld dat u melding maakte van het overlijden van uw moeder ten gevolge van een tsunami en dit ook wist te staven met een origineel attest. Hoewel het CGVS uiteraard begrip kan opbrengen voor dergelijke pijnlijke gebeurtenis, wijst dit echter geenszins op een persoonsgerichte vervolging van uwentwege en bovendien leek u nooit gehaast om ook hierdoor Sri Lanka te verlaten (CGVS, p. 3-4, 11).

Tot slot wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

Waar u dan ook zou verwijzen naar de algemene situatie in Sri Lanka die uw terugkeer in de weg zou staan, dient dan ook te worden opgemerkt dat het louter verwijzen hiernaar ruim onvoldoende is om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken (CGVS, p. 12-13).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde werden reeds grotendeels hierboven besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De kopie van uw eigen paspoort staft uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. De overige documenten van ICRC omvatten slechts algemene informatie en voegen eigenlijk inhoudelijk niets toe aan uw relaas, terwijl de 'request letter' klaarblijkelijk slechts een samenvatting van uwentwege betreffende uw asielmotieven omvat en geen enkele bewijswaarde draagt. Het document voor de 'Divisional Secretariat', doch slechts een kopie, zou hoogstens staven dat u een familiekaart hebt aangevraagd, terwijl de kopie van de kaart op naam van uw beweerde broer hoogstens zou staven dat de persoon in kwestie een identiteitskaart zou hebben aangevraagd. Evenzeer zou de kopie van zijn paspoort slechts zijn identiteit kunnen staven, terwijl de affidavit op naam van uw schoonvader evenzeer slechts kopieën zijn en altijd onderhevig aan mogelijk knip- en plakwerk. De geboorteaktes, huwelijksaktes en overlijdensaktes zouden hoogstens de identiteit van de betrokken personen kunnen staven, doch niets meer. Bovendien blijken deze grotendeels pas uiterst recent te zijn aangevraagd en dragen zij aldus een zeer gesolliciteerd karakter. Daar uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Sri Lankaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, blijkt de bewijswaarde ervan eerder gering. De werkdocumenten bewijzen tot slot dat u hebt gewerkt. Wat betreft het medisch attest zij gesteld dat dergelijk attest evenmin vermag bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Medische attesten zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin men de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Voor medische problemen richt u zich bijgevolg tot de geijkte procedure 9ter.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het arrest "M.S.S. t. België en Griekenland" van 21 januari 2011 en het arrest "J.K. t. Zweden" van 23 augustus 2016), waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom zij geen waarde hecht aan het door hem neergelegde medisch attest, dat volgens hem nochtans zijn verklaringen versterkt en bevestigt. Een arts stelt immers littekens vast, mogelijkerwijze afkomstig van foltering. Deze bevindingen liggen in lijn met de verklaringen van verzoeker wanneer hij stelt 'ik werd gemarteld door de overheid, ze braken mijn schouder' (CGVS, p. 19). Verzoeker meent dat er dan ook minstens sprake is van een weerlegbaar vermoeden van een ernstig risico op schending van artikel 3 EVRM. Hij wijst in dit verband op de Guidelines van de International Association of Refugee Law Judges (IARLJ-Guidelines) die stellen dat de neergelegde medische attesten als een integraal onderdeel van het bewijsmateriaal beschouwd dienen te worden. Tevens herinnert hij aan vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) wat betreft de bewijskracht van medische attesten in asielprocedures. Hij haalt in dit verband het arrest R.C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest I. t. Zweden, nr. 61204/09 van 5 september 2013 aan. Tevens wijst hij erop dat ook deze Raad van oordeel is dat het

medisch getuigschrift - en aldus ook het kwetsbaar profiel - (voldoende) in overweging dient genomen te worden bij de beoordeling van het asielrelaas. Dit blijkt uit vaste rechtspraak. Er anders over oordelen strookt overigens niet met de UNCHR-principes inzake de verdeelde bewijslast en artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, richtlijnen welke duidelijk wijzen op een medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust. Ondanks tegenstrijdige verklaringen blijft dit bewijselement pertinent, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat tegenstrijdige verklaringen een gevolg kunnen zijn van traumatische gebeurtenissen. Onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad (arrest nr. 64876 van 13 juli 2011 en arrest nr. 115957 van 18 december 2013, betoogt verzoeker nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desgevallend een arts diende aan te stellen die de bevindingen in het medisch attest zou bevestigen, dan wel zou ontkrachten.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de discriminatie tegenover de christelijke minderheid in Sri Lanka. Ook ten aanzien van dit element stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing zowel het materiële als het procedurele luik van artikel 3 EVRM schendt. Verzoeker voert aan dat het algemeen bekend is dat christenen een minderheidsgroep vormen in de overwegend boeddhistische eilandstaat en dat lidmaatschap van een minderheidsgroep een individu sowieso al kwetsbaarder maakt. Uit recente berichtgeving blijkt dat het geweld en de vervolging van christelijke minderheden in het Midden-Oosten en Zuid-Azië toeneemt, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het artikel *“Sri Lanka zag aanslagen niet aankomen ondanks gewelddadig verleden”* van De Standaard van april 2019. Gelet op deze berichtgeving acht verzoeker de kans op vervolging wel degelijk reëel, waardoor hij naar zijn mening in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar het feit dat hij deel uitmaakt van deze minderheidsgroep en meer bepaald de gevolgen hiervan bij een terugkeer naar Sri Lanka. Dit blijkt uit het gebrek aan motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Dat hij hiervan niet uitdrukkelijk melding heeft gemaakt, doet volgens verzoeker overigens geen afbreuk aan de verplichting van verwerende partij om een deugdelijk onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 3 EVRM. Zij dient hiervoor onder andere de algemene landeninformatie dient te raadplegen, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat de situatie voor christenen sinds de zogenaamde Paasaanslagen mogelijk nog precairder is geworden.

In een derde onderdeel – wat betreft de gewijzigde mensenrechten- en veiligheidssituatie in Sri Lanka – voert verzoeker aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing niets motiveert aangaande de zogenaamde Paasaanslagen in april 2019. Dit brengt nochtans een belangrijke wijziging teweeg ten aanzien van de feitelijke situatie in Sri Lanka. Het klimaat van angst en chaos, dat volgde op de aanslagen in Sri Lanka wordt immers gebruikt door verscheidene politici om een controversiële anti-terrorismewet in werking te laten treden, met name de Counter Terrorism Act (CTA). Deze wet, die de huidige Prevention of Terrorism Act (PTA) zal vervangen, maakt reeds sinds zijn voorlegging aan het Sri Lankaanse Parlement en de daaropvolgende goedkeuring, het voorwerp uit van felle internationale kritiek. Verscheidene internationale mensenrechtenorganisaties vrezen voor de negatieve gevolgen die inwerkingtreding van deze anti-terrorismewet zal hebben voor de mensenrechtensituatie in het land. Verondersteld wordt dat de CTA een legitieme voedingsbodem zal vormen voor een toename van de schendingen van mensenrechten. Bovendien vrezen critici dat de Counter Terrorism Act Sri Lanka zal veranderen in een 'ethno-police state'. Gesteld wordt dat deze wet de vrijheid van meningsuiting zal criminaliseren en de strafrechtelijke vervolging en repressie van Hindu, Christelijke en Moslimminderheden door de Sinhalese Boeddhistische meerderheid zal intensiveren. Verzoeker voert aan dat de huidige anti-terrorismewet - PTA - reeds sinds zijn inwerkingtreding in 1979 gebruikt wordt om Tamils, die vermoed worden banden te hebben met de LTTE te arresteren en te detineren. Onderzoek van onder andere Human Rights Watch heeft uitgewezen dat zulke arrestaties en detenties veelvuldig gepaard gaan met foltering. Verzoeker citeert te dezen uit het rapport *“Locked Up Without Evidence”* van 29 januari 2018. De Counter Terrorism Act is verre van een verbetering te noemen, integendeel. De brede definitie van terrorisme wordt verontrustend bevonden. Uit een vergelijkende studie van beide anti-terrorismewetten, verricht door Centre for Policy Alternatives (*“Comparing the Proposed Counter Terrorism Bill to the Prévention of Terrorism Act”*), blijkt dat het aantal activiteiten onder de PTA, die geacht werden terroristisch van aard te zijn, beperkt was. Dit is niet langer het geval in de CTA. Op deze manier wordt terrorisme onder de CTA veel ruimer en vager geformuleerd dan het geval was onder de PTA. Zo ruim, dat ook normale politieke activiteiten onder dit begrip vallen, en bijgevolg onderdrukt kunnen worden. In tegenstelling tot de PTA, bevat de CTA bovendien geen specifieke strafmaat - anders dan levenslange opsluiting - wanneer een individu schuldig wordt bevonden aan terrorisme. Dit wordt eveneens zeer problematisch gevonden. Onder deze anti-terrorismewet wordt aan leger en kustwacht toegestaan om individuen zonder aanhoudingsbevel van

hun vrijheid te beroven. De CTA geeft hen 24 uur vooraleer zij de arrestanten naar het dichtstbijzijnde politiekantoor moeten brengen. Gedurende 24 uur, is er geen enige vorm van controle of toezicht. Dit is verontrustend om tal van redenen. Niet het minst omdat afwezigheid van controle aanleiding geeft tot misbruik. Arrestanten mogen voorts gedurende 6 maanden in detentie gehouden worden. Gedurende de eerste 14 dagen is er geen sprake van rechterlijk toezicht. Verder kan geen enkele magistraat deze detentie beëindigen, tenzij met de expliciete toestemming of op vraag van de zogenaamde officer-in-charge. Voorts is het recht op bijstand van een advocaat beperkt, de officer-in-charge dient hiervoor zijn expliciete toestemming te geven. Niet alleen zijn zulke bepalingen manifest in strijd met het recht op vrijheid en het recht op een eerlijk proces, eerder onderzoek door Human Rights Watch en andere internationale mensenrechtenorganisaties heeft aangetoond dat gedetineerden in Sri Lanka reeds onder de Prevention against Terrorism Act veelvuldig aan folterpraktijken werden onderworpen wanneer zij zich in detentie bevonden (Human Rights Watch, "Locked Up Without Evidence", 2018; UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on the Promotion and Protection of Human Rights While Countering Terrorism, Mission to Sri Lanka, A/HRC/40/XX/Add. 3, 23 Juli 2018, par. 8, 17-20, 24-27; UNHRC, Report of the Special Rapporteur on Torture and Other Inhuman, Cruel or Degrading Treatment or Punishment on His Trip to Sri Lanka, A/HRC/34/54/Add. 2, 22 December 2016, par. 24-27, 31; UNCHR, Report of the Working Group on Arbitrary Detention on its visit to Sri Lanka, A/HRC/39/45/Add. 2, 23 juli 2018, par. 25; Human Rights Watch, "Sri Lanka : Refugees Threatened, Attacked", 29 April 2019). Hechtenis kan uiteindelijk tot één jaar lang duren zonder dat er sprake moet zijn van een veroordeling. Verzoeker wijst erop dat de bezorgdheid omtrent de inwerkingtreding van de Counter Terrorism Act tevens weerklinkt in verscheidene rapporten van tal van internationale mensenrechtenorganisaties, waaronder het rapport "*Sri Lanka: Countering terrorism at the expense of human rights*" van Amnesty International, waaruit verzoeker citeert. Ook Centre for Policy Alternatives wijst in "*Questions & Answers: Proposed Courtier Terrorism Act*" van april 2019 op verscheidene problematische bepalingen van de anti-terroriswet. Human Rights Watch heeft reeds lang haar bezorgdheid geuit over de CTA. Vooral de 'detention powers' worden problematisch bevonden aangezien onderzoek, verricht door onder andere Human Rights Watch en de Verenigde Naties, heeft uitgewezen dat er vooral tijdens detentie veelvuldig gebruik gemaakt wordt van foltering (Human Rights Watch, "Sri Lanka : Repeal Draconian Security Law", ECOI 2018; HRW, "Sri Lanka Draft Counter Terrorism Act of 2018", Human Rights Watch Submission to Parliament 2018). Ook de VN Mensenrechtenraad heeft Sri Lanka erop gewezen dat de definitie van terrorisme in de CTA 'overdreven breed' is (UN Human Rights Council, "Human Rights Council holds interactive dialogue on protecting human rights while countering terrorism", UN Human Rights Office of the High Commissioner March 2019). Bovendien wordt gevreesd dat de CTA vooral gebruikt zal worden om minderheidsgroepen - zoals bijvoorbeeld Tamils - te viseren, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar Q., COLOMBAGE, "Sri Lankan Activists condemn anti-terror legislation", UCA News 2019. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij een reële kans loopt om onderworpen te worden aan onmenselijke of ontorende behandelingen indien hij terugkeert naar Sri Lanka.

In een laatste onderdeel wijst verzoeker op de systematische praktijk van mishandeling ten aanzien van afgewezen aanvragers van internationale bescherming in Sri Lanka. Hij verwijst in dit verband naar het rapport "*Sri Lanka: dangers liés au renvoi des personnes d'origine tamoule*" van Swiss Refugee Council van 16 juni 2015, het rapport "*Sri Lanka: entry and exit procedures at international airports, including security screening and documents required for citizens to enter and leave the country; treatment of returnees upon arrival at international airports, including failed asylum seekers and people who exited the country illegally; factors affecting the treatment, including ethnicity and religion (2015-November 2017)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 10 november 2017 en naar het rapport "*Country Policy and Information Note - Sri Lanka: Tamil separatism*" van UK Home Office van 8 juni 2017. Verzoeker voert aan dat uit deze rapporten blijkt dat afgewezen aanvragers van internationale bescherming systematisch worden gearresteerd en gemarteld bij hun terugkeer naar Sri Lanka. Dit houdt een extra en verhoogd risico in voor verzoeker in het geval van terugkeer. Deze praktijk draagt bij aan zijn bijzonder kwetsbare profiel, aldus verzoeker, die stelt dat, naast zijn Tamil-oorsprong en zijn christelijke geloofsovertuiging, ook zijn status als mislukte verzoeker om internationale bescherming hem extra kwetsbaar maakt. Ook dit werd in de bestreden beslissing niet (afdoende) onderzocht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn reisweg en zijn vage verklaringen over zijn reisweg allerm minst overtuigen en het vermoeden bevestigen dat hij op een andere manier, mogelijks op een ander moment zou hebben gereisd dan hij beweert, te meer daar hij bijzonder weinig

kennis leek te hebben over het conflict in Sri Lanka, de prominente actoren en enkele belangrijke gebeurtenissen, vaststelling welke de stelling ondersteunt dat hij Sri Lanka eerder en/of frequenter heeft verlaten dan hij doet uitschijnen, (ii) zijn geloofwaardigheid ook compleet wordt ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen zijn relaas, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) louter het profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming, uit onderzoek niet blijkt dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat en uit het feit dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten, welk onderzoek ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving omvat, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën, op zich geen reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid, (iv) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (v) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. In het verzoekschrift en ter terechtzitting volhardt verzoeker in de door hem geuite vrees voor vervolging door het CID omwille van zijn banden met de LTTE (het lidmaatschap van zijn beide broers bij deze organisatie). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker focust zich in zijn verzoekschrift immers hoofdzakelijk op en betreft zijn verweer (quasi) uitsluitend op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem neergelegde medisch attest. Dit attest, waarin onder meer gewag wordt gemaakt van een litteken op verzoekers lichaam, kan echter niet aangenomen worden als bewijs van de door hem aangehaalde feiten. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, is een medisch attest immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. Het loutere gegeven dat verzoeker oude letsels heeft en hij dit met een medisch verslag attesteert, kan derhalve niet volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen echter niet geloofwaardig. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij geeft slechts een theoretisch betoog omtrent de bewijskracht van medische attesten in asielprocedures en verwijst in dit verband naar de Guidelines van de International Association of Refugee Law Judges (IARLJ-Guidelines) en naar rechtspraak van het EHRM (het arrest R.C. t. Zweden, nr. 41827/07 van 9 maart 2010 en het arrest I. t. Zweden, nr. 61204/09 van 5 september 2013, arresten welke betrekking hebben op asielzoekers die sporen van foltering vertonen op hun lichaam). Een medisch document kan inderdaad een belangrijk stuk zijn ter ondersteuning van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en dient grondig onderzocht te worden.

Verzoeker verwijst te dezen nog naar de UNHCR-principes inzake de gedeelde bewijslast en artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn. De Raad wijst erop dat dit artikel werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* Verzoeker betoogt onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dat er *in casu* een omkering van de bewijslast geldt en dat, indien verwerende partij de bewijskracht van het medisch getuigschrift wil betwisten, de bewijslast op haar rust teneinde aan te tonen dat de vervolging zich in de toekomst niet meer zal voordoen. Verzoeker kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker rechtspraak van deze Raad citeert doch hierbij klaarblijkelijk naar verkeerde arrestnummers verwijst zodat het voor de Raad onmogelijk is vast te stellen op welke rechtspraak verzoeker doelt. Wat er ook van zij, tot op heden hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming op

individuele basis en op eigen merites onderzocht te worden, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De Raad wijst er voorts op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen *in casu* allerminst het geval is gebleken zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. In het licht van het voorgaande, is het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* geen onderzoeksdaaden heeft verricht en met name heeft nagelaten om een arts aan te stellen om de bevindingen in het medisch attest te bevestigen, dan wel te ontkrachten, niet dienstig. De Raad benadrukt te dezen nog dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, zoals verzoeker lijkt te menen, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

De Raad wijst er nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat het door verzoeker voorgelegde medisch attest zijn geloofwaardigheid niet kan herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.4.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts wijst op de discriminatie tegenover de christelijke minderheid in Sri Lanka, dient er vooreerst op gewezen dat hij doorheen zijn verklaringen geen vrees gebaseerd op deze grond kenbaar heeft gemaakt. Voorts benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit geenszins *in concreto* aan. Hij maakte doorheen zijn verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen omwille van zijn religie. Verzoeker brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Sri Lanka persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar één persartikel, waaruit moet blijken dat het geweld en de vervolging van christelijke minderheden in het Midden-Oosten en Zuid-Azië toenemen, zonder deze informatie te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, wat niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten dat hij ten aanzien van Sri Lanka een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. In het door verzoeker aangehaalde artikel wordt gewag gemaakt van discriminatie, bedreigingen en geweld tegenover christenen doch nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij of zijn familie ooit persoonlijk met dergelijke problemen geconfronteerd zijn geweest. Met het louter citeren van een persartikel en de argumentatie dat lidmaatschap van een minderheidsgroep een individu sowieso al kwetsbaarder maakt en dat de situatie voor christenen sinds de Paasaanslagen mogelijk nog precairder is geworden, slaagt verzoeker er dan ook niet in een vrees voor vervolging omwille van zijn religie te concretiseren.

2.4.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog argumenteert dat de Prevention of Terrorism Act (PTA) reeds sinds zijn inwerkingtreding in 1979 wordt gebruikt om Tamils die vermoed worden banden te hebben met de LTTE te arresteren en te detineren en dat zulke arrestaties en detenties veelvuldig gepaard gaan met foltering, en hij om deze reden een schending van artikel 3 van het EVRM in zijn hoofde aanvoert in geval van terugkeer naar Sri Lanka, merkt de Raad op dat de praktijken die verzoeker aanhaalt betrekking hebben op terugkeerders die banden hebben met de LTTE, wat niet van toepassing is op verzoeker. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er immers niet in aannemelijk te maken dat hij of zijn familie ooit in de negatieve aandacht heeft gestaan van zijn overheden. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker een paspoort heeft verkregen van zijn overheden en dat hij ook legaal, met zijn eigen paspoort, het land heeft verlaten. De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift waar wordt uiteengezet dat de huidige PTA zal worden vervangen door de controversiële Counter Terrorism Act (CTA), die het voorwerp uitmaakt van felle internationale kritiek en bezorgdheid, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker actueel nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.4.4. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus "Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka" van 22 mei 2019) alsook uit de (gedeeltelijke) rapporten aangehaald door verzoeker, dat de gevallen waarbij Tamils, al dan niet onder de PTA, worden opgepakt of verder vervolgd bijna steevast gevallen zijn waarbij het slachtoffer op een of andere manier in verband kan worden gebracht met de LTTE, wat *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing vermeldt immers correct: *"Tot slot wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u."* Dat afgewezen asielzoekers systematisch worden gearresteerd en gemarteld bij hun terugkeer naar Sri Lanka, kan geenszins blijken uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie, zoals verzoeker beweert, noch uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waarin de Raad leest: *"Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat een terugkeer uit het buitenland aanleiding kan geven tot ondervragingen door de CID op de luchthaven of achteraf. Uit een analyse van de bronnen die gevallen rapporteren van detentie en foltering van terugkeerders blijkt dat het bijna altijd gaat over personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Soms worden ook personen aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij mensensmokkel of documentenfraude. Volgens IOM geldt de toepassing van de strafprocedures voor inbreuken tegen de migratiewetgeving evengoed voor Tamils als voor personen van andere etnieën."* p. 27).

2.4.5. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Sri Lanka zou hebben gekend of zal kennen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk deugdelijk werd onderzocht. Ook wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), dient te worden vastgesteld dat verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvond en daarbij rekening werd gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS